

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 285/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Nitra-Chrenová, zastúpenej JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/64/2025 z 26. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na obhajobu podľa 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/64/2025 z 26. novembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v poradí druhým rozsudkom Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 5T/40/2023 z 15. augusta 2024 (ďalej len „rozsudok mestského súdu“) uznaná za vinnú zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. d) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období v spojení s § 139 ods. 1 písm. e) a § 127 ods. 3 Trestného zákona, za čo jej bol podľa § 221 ods. 3 v spojení s § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch roky a šiestich mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bola na jeho výkon zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

3. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku mestského súdu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3To/145/2024 z 29. októbra 2024 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

4. O dovolaní sťažovateľky podanom proti uzneseniu krajského súdu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, keďže neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jej relevantnými dovolacími námietkami, k čomu uvádza:

a) dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zodpovedajú aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy;

b) odôvodnenie uznesenia krajského súdu je nedostatočné, nezaoberá sa argumentáciou uvedenou v odvolaní a budí zdanie, akoby odôvodnenie odvolania ani nebolo predmetom odvolacieho konania, čo sa v zmysle judikatúry ústavného súdu javí ako potenciálne spôsobilý dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Záver o vine sťažovateľky súd opiera v zásade o jediný dôkaz, ktorým je výpoveď poškodenej uskutočnená v prípravnom konaní, pričom poškodená nebola vypočutá na hlavnom pojednávaní (jej nevypočutím na hlavnom pojednávaní súd porušil právo sťažovateľky na obhajobu, a tým na spravodlivé súdne konanie). Jej vina nebola preukázaná žiadnym ďalším podporným dôkazom;

c) súdy uznali vinu sťažovateľky v rozpore so zákonom tým spôsobom, že jej obhajobu považovali za nevierohodnú (ťažko uveriteľnú) a výpoveď poškodenej tým pádom uznali za vierohodnú, čo akceptoval aj najvyšší súd;

d) sťažovateľka uvádza, že bolo potrebné odstrániť rozpory v rozsudku okresného súdu, a poukazuje na selekciu dôkazov v jej neprospech, čo boli zásadné námietky, na ktoré nedostala odpoveď, hoci najvyšší súd tvrdí opak;

e) nebola zabezpečená účasť ňou zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Gavalca na verejnom zasadnutí konanom 29. októbra 2024, na ktorom sa rozhodovalo o odvolaní, keďže nebol o termíne jeho konania upovedomený. Nemôže obstať tvrdenie odvolacieho súdu, s ktorým sa stotožnil najvyšší súd o tom, že obhajca sa oboznámil s termínom verejného zasadnutia pri nahliadaní do spisu, keďže pri tom si pozeral len presne vopred zvolené časti spisu;

f) dňa 30. januára 2024 sa konalo hlavné pojednávanie bez toho, aby bolo obhajcovi umožnené nahliadnuť do spisu po prevzatí obhajoby z 21. januára 2026. Súd mu síce krátko pred pojednávaním umožnil doň nahliadnuť, avšak mal poskytnúť priestor na prípravu na obhajobu aj sťažovateľke s týmto obhajcom, a to odročením tohto pojednávania, čo nespravil. Sťažovateľka uvádza, že súd mal predísť takej situácii včasným ustanovením náhradného obhajcu. Nebolo rešpektované jej právo na obhajobu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na obhajobu (čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy) napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí sťažovateľkou podaného dovolania smerujúceho proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie podané proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu.

7. Sťažovateľka atakuje napadnuté uznesenie z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jej relevantnou dovolacou argumentáciou. Konštatuje aj nedostatočnosť uznesenia krajského súdu, ktorý sa podľa nej nezaoberal argumentáciou uvedenou v odvolaní obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, čo považuje za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V konkrétnosti sa jej dovolacie, ako aj odvolacie tvrdenia týkali nesúhlasu so záverom o jej vine, ktorá jej mala byť preukázaná len na podklade výpovede poškodenej bez akéhokoľvek podporného dôkazu a na základe konštatovania nevieryhodnosti jej obhajoby, keďže súdy na podklade selekcie dôkazov uverili tvrdeniam poškodenej.

8. Je nepochybné, že táto argumentácia je subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (m. m. III. ÚS 678/2021, IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 206/2020, III. ÚS 595/2021). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju súdobú aplikačnú prax, v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

9. Podstatu a zmysel materiálneho poňatia základného práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy) v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 148/05) je potrebné vždy vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku týkajúci sa obsahu odôvodnenia. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaujatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, a tým aj popretie účelu práva na obhajobu, najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť.

10. Z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala dovolanie proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. O predmetnom dovolaní bolo rozhodnuté napadnutým uznesením, ktorým dovolací súd jej dovolanie odmietol v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku.

11. Predmetnému okruhu námietok sa najvyšší súd venoval v dvoch argumentačných rovinách (s. 5 až 7). V rámci prvej z nich akcentoval niekoľko faktov týkajúcich sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zdôraznil najmä to, že za porušenie práva na obhajobu podľa označeného zákonného ustanovenia nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Pokiaľ by ich záver o tom, že určitú skutkovú okolnosť považujú za dokázanú a nebude sa overovať ďalšími dôkazmi, zakladala opodstatnenosť predmetného dovolacieho dôvodu, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Zároveň poukázal na to, že pre naplnenie predmetného dovolacieho dôvodu musí dôjsť k zásadnému porušeniu práva na obhajobu. Rovnako, že také porušenie nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné. Predmetné závery možno vzťahovať na sťažovateľkou namietané posúdenie (ne)vieryhodnosti jej výpovede, argumentov o tzv. selekcii dôkazov, ako aj rozporov v rozsudku okresného súdu.

12. Konkrétne vo vzťahu k namietanej (ne)dostatočnosti odôvodnenia uznesenia krajského súdu dovolací súd vyhodnotil, že porušením práva na spravodlivý proces nie je, ak krajský súd prevezme právne závery prvostupňového súdu do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Krajský súd sa podľa názoru dovolacieho súdu neobmedzil len na konštatovanie nedôvodnosti podaného odvolania, ale s odvolacími námietkami sa vysporiadal nad rámec argumentačne správneho odôvodnenia mestského súdu, a to osobitne, vecne a právne správne, na podklade čoho posúdil predmetnú námietku ako neopodstatnenú. Hoci najvyšší súd nepristúpil k poukazu na konkrétne state uznesenia krajského súdu (resp. rozsudku okresného súdu, ktorý s ním tvorí z hľadiska predmetu konania jeden celok), ústavný súd po oboznámení sa s jeho obsahom (s poukazom na s. 9 až 13) konštatuje ústavnú udržateľnosť predmetného posúdenia dovolacieho súdu.

13. V okolnostiach prerokúvanej veci totiž ústavný súd nasledoval princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach, ktorý v okolnostiach individuálnych vecí prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľa a ochranu jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd teda vážil na jednej strane súdmi nie úplne adresnú sťažovateľovu argumentáciu (v zmysle bodu 11 a 12 tohto uznesenia, pozn.) a na strane druhej podľa už spomínaného princípu racionality zvažoval aj hospodárnosť konania v prípade zrušenia napadnutého uznesenia len pre účely jeho doplnenia odôvodnenia, keďže odstránenie tohto procesného nedostatku by podľa názoru ústavného súdu nebolo spôsobilé ovplyvniť situáciu sťažovateľky v jej prospech (m. m I. ÚS 68/2022, I. ÚS 12/2022, I. ÚS 536/2024). Vo výsledku dospel k záveru, že pomyselné misky váh prevážil princíp racionality a celkové individuálne okolnosti veci. Urobil tak aj z dôvodu, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nedefinovala, s akou konkrétnou dovolacou argumentáciu sa najvyšší súd nevysporiadal, resp. vysporiadal sa nedostatočne alebo nesprávne. Namiesto toho v podstate prepísala obsah podaného dovolania (ktorého znenie pripojila k ústavnej sťažnosti).

14. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľkinho práva na obhajobu z dôvodov podľa bodu 5 písm. f) tohto uznesenia; sťažovateľkinej argumentácii týkajúcej sa poskytovania obhajoby a nahliadnutia do spisu sa najvyšší súd venoval, keď vyhodnotil, že v konaní pred mestským súdom boli plne zachované sťažovateľkine obhajobné práva, a to aj v súvislosti s nahliadaním do spisu. V konkrétnostiach ešte odkázal na obsah uznesenia krajského súdu (s. 6 a 7). Ústavný súd konštatuje, že čím silnejšie argumenty uvádza obhajoba, tým presvedčivejšie by mali byť dôvody

súdu, ktoré na ne reagujú. Sťažovateľka síce rozporuje, že jej nebol poskytnutý priestor na prípravu obhajoby so zvoleným obhajcom, avšak vo vzťahu k poskytnutej odpovedi najvyššieho súdu nerozvíja svoju ústavnoprávnu argumentáciu, ale obmedzuje sa na konštatovanie nedostatočného vysporiadania sa s ňou. Za daných okolností je z pohľadu ústavného súdu udržateľnou odpoveď poskytnutá najvyšším súdom.

15. K porušeniu práva na obhajobu malo podľa sťažovateľky dôjsť nezabezpečením účasti zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Gavalca na verejnom zasadnutí konanom 29. októbra 2024, na ktorom sa rozhodovalo o ňou podanom odvolaní, keďže nebol o termíne jeho konania upovedomený. Sťažovateľka atakuje tvrdenie odvolacieho súdu (s. 8 uznesenia krajského súdu), s ktorým sa stotožnil najvyšší súd (s. 8 napadnutého uznesenia), že obhajca sa oboznámil s termínom verejného zasadnutia pri nahliadaní do spisu, v súvislosti s čím dôvodí, že obhajca si pri tom pozeral len presne zvolené časti spisu.

16. Článok 50 ods. 3 ústavy zaručuje všetkým oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktorý sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (m. m. III. ÚS 175/2018, I. ÚS 170/2026).

17. S cieľom predbežného prerokovania sťažovateľkiných námietok týkajúcich sa tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd považuje za podstatný popis okolností týkajúcich sa uskutočnenia pertraktovaného verejného zasadnutia vykonaný najvyšším súdom, z ktorého vyplýva, že sťažovateľke bol ešte v konaní pred mestským súdom ustanovený obhajca [REDAKOVANÉ] z dôvodu povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a z dôvodov podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku jej bola ustanovená aj náhradná obhajkyňa [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka si prevzala upovedomenie o konaní verejného zasadnutia (nariadeného na 29. október 2024) 30. septembra 2024. [REDAKOVANÉ] predložil súdu plnomocenstvo (z 2. októbra 2024) na zastupovanie sťažovateľky v predmetnom konaní 2. októbra 2024 a JUDr. Juraj Gavalec predložil plnomocenstvo (z 26. septembra 2024) súdu 15. októbra 2024, na podklade čoho bolo opatrením sp. zn. 3To/145/2024 z 28. októbra 2024 zrušené ustanovenie obhajcu [REDAKOVANÉ]. Z napadnutého uznesenia ďalej vyplýva, že hoci [REDAKOVANÉ] nebol formálne upovedomený o konaní verejného zasadnutia, podaním doručeným súdu v deň jeho konania požiadal o odročenie verejného zasadnutia z dôvodu kolízie s inou trestnou vecou, čo podľa najvyššieho súdu značilo, že o termíne verejného zasadnutia vedel. Taktiež JUDr. Juraj Gavalec sa v zmysle namietaného rozhodnutia oboznámil s termínom verejného zasadnutia okamihom jeho nahliadnutia do spisu (č. l. 681), ktorý mu bol krajským súdom predložený k nahliadnutiu 15. októbra 2024. Ani jeden zo zvolených obhajcov sa na verejné zasadnutie nedostavil, v nadväznosti na čo predsedníčka senátu po porade senátu vyhlásila uznesenie, že verejné zasadnutie vykoná v ich neprítomnosti a súčasne za prítomnosti náhradnej obhajkyne [REDAKOVANÉ].

18. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k posúdeniu dovolacích dôvodov vyplýva, že najvyšší súd odobril procesný postup krajského súdu, ktorý neodročil termín verejného zasadnutia

nariadeného na 29. október 2024 napriek neustanoveniu sa sťažovateľkou (dvoch) zvolených obhajcov, keďže dospel k záveru, že jej právo na obhajobu nebolo porušené, a už vôbec nie zásadným spôsobom tak, ako to predpokladá § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Predmetný záver urobil z dôvodu, že jej obhajoba bola zabezpečená [REDAKOVANÉ], náhradnou obhajkyňou ustanovenou v súlade s § 42 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá sa verejného zasadnutia zúčastnila, v plnom rozsahu sa pridŕžiavala písomne podaných odvolaní a navrhla zrušiť rozsudok okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ako aj z dôvodu, že mala rovnaké práva a povinnosti ako zvolený obhajca a na verejnom zasadnutí ich z dôvodu neúčasti zvolených zástupcov v plnom rozsahu vykonávala. Predmetný záver najvyšší súd podporil aj poukazom na § 36 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorého za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania, čím sa má predchádzať obštrukciám. V tejto súvislosti konštatoval, že pokiaľ má obhajca neúmerne množstvo povinností, musí zvážiť prevzatie obhajoby v ďalšej trestnej veci, a na najmä vzhľadom na kvalitu obhajoby, ktorú je v takom prípade schopný poskytnúť, čo podporil aj odkazom na vlastnú judikaturu (R 4/2010).

19. Ústavný súd považuje predmetné vysporiadanie sa najvyššieho súdu s absenciou účasti zvolených obhajcov na dotknutom verejnom zasadnutí za zrozumiteľné, vyčerpávajúce a nenaznačujúce možné porušenie označených práv (bod 1 tohto uznesenia). Ak sťažovateľka namietala nezabezpečenie účasti zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Gavalca na verejnom zasadnutí, čím malo dôjsť k porušeniu jej práva na obhajobu, ústavný súd hodnotí ako ústavne akceptovateľné odôvodnenie dovolacieho súdu, v zmysle ktorého obhajcovu nahliadnutie do súdneho spisu (ktoré sťažovateľka ako také nerozporuje) považoval za oboznámenie sa s termínom verejného zasadnutia. Predmetný záver pritom podporil konštatovaním, že upovedomenie o konaní verejného zasadnutia, ktoré možno vo všeobecnosti definovať ako prostriedok oboznámenia adresáta upovedomenia o termíne konania verejného zasadnutia, ktoré sa dostane do jeho sféry vhodným (riadnym, preukázateľným a dostatočne včasným) spôsobom, nemusí predseda senátu (samosudca) doručovať ako písomnosť podľa § 65 alebo § 66 Trestného poriadku. Sťažovateľka síce v ústavnej sťažnosti namietala, že ňou zvolený obhajca nebol upovedomený o termíne verejného zasadnutia, no nerozporuje, že by v priebehu nahliadnutia do súdneho spisu nemal reálnu možnosť oboznámiť sa s ním, ak už bol v tomto konaní termín nariadený.

20. Ústavný súd sumarizuje, že tvrdenie najvyššieho súdu o tom, že okamihom nahliadnutia zvoleného obhajcu do spisu sa do jeho vedomostnej sféry dostala informácia o konaní verejného zasadnutia, považuje za ústavne udržateľné. Jedným dychom dodáva, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neatakuje účasť náhradnej obhajkyne (ktorá jej bola ustanovená podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku) na tomto verejnom zasadnutí, resp. vykonávanie jej obhajoby nesprávne, nedostatočne, bez odbornej starostlivosti alebo z iného dôvodu, ktorý by mal následne vplyv na ňou namietané porušenie práva na obhajobu.

21. Možno rezumovať, že krajský súd individuálne posúdil možné odročenie nariadeného procesného úkonu v okolnostiach prerokúvanej veci, avšak vzhľadom na fakt, že na verejnom zasadnutí bola prítomná náhradná obhajkyňa a zvolení obhajcovia mali (podľa už popísaných okolností, ktoré ústavný súd nepovažoval za ústavne neakceptovateľné) vedomosť o termíne verejného zasadnutia, rozhodol o vykonaní verejného zasadnutia, pričom toto jeho rozhodnutie

a naň nadväzujúce odôvodnenie odobril aj najvyšší súd, ktorého odôvodnenie ústavný súd vyhodnotil ako ústavne udržateľné.

22. V nadväznosti na popísané skutočnosti (najmä body 12 až 14 a 21 tohto uznesenia) ústavný súd nezistil takú možnosť porušenia označených práv, ktorých reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu